

Reflexions des del racó ascadià: els impagaments, els centres, les patronals, l'acreditació, els professionals... l'angoixa inquantable i permanent

A ningú se li amaga el moment de greus dificultats que estem suportant i intentant gestionar el conjunt del sector residencial. Per una cosa o altra tots tenim massa injustícies, incompetències i ingrituds damunt nostre, residents, les empreses, professionals i familiars. Fem una ullada global. Avancem per endavant que la generalització en parlar de "sector" és força ingrata perquè al sector, com en tot, hi ha per a tots els gustos i condicions i precisament per això, tota generalització és injusta i perversa... però ho intentarem.

Si parlem de l'empresa com el conjunt "emprenedor + equips", la seva heterogeneïtat és d'una evidència clamorosa, per tant, cada cop que malauradament es parla de "residències" vinculades a algun tipus d'assumptes, desgraciadament i majoritàriament sensacionalistes, haurem de que admetre que multitud de centres, per no dir "totes les altres residències no vinculades a aquesta notícia" es puguin sentir absolutament dolgudes i molestes. I estem farts, molt farts. També farts de les complicitats al silenci. Ja n'hi ha prou.

Això ve a coalició pel fil del nou affaire i la seva recerca en un assumpte de distribució de medicació a determinats centres. Es tracta de la presidenta d'una patronal de Catalunya. El binomi Cinta Pascal/ACRA. Aquests són alguns enllaços:

https://cronicaglobal.elespanol.com/vida/20240123/los-mossos-cinta-pascual-de-acra-medicamentos/827167430_0.html

https://cronicaglobal.elespanol.com/business/20240124/la-patronal-acra-manté-pascual-investigacion-mossos/827417332_0.html

https://cronicaglobal.elespanol.com/business/20240126/la-investigacion-corrupcion-la-de-geriatricos-representativitat/827667355_0.html

Davant d'aquesta situació, en què el titular del diari era: "Els Mossos investiguen si la líder dels geriàtrics catalans va desviar fons de medicaments", des d'ASCAD volem reivindicar que aquesta persona **NO ens representa NI és la líder dels geriàtrics**. En qualsevol cas, ho serà del seu "pool empresarial" (l'Onada), la seva patronal autonòmica (ACRA) o la seva organització estatal (CEAP'S).

Expressament volem desvincular-nos d'aquest tipus de sensacionalismes que tan freqüentment i fatalment la van acompanyant i que en qualsevol cas seran els Mossos o els jutges els que han de fer la feina. La nostra comesa com a **ASSOCIACIÓ PROFESSIONAL és desmarcar-nos i posar en valor els milers de professionals** que exerceixen la seva tasca en centenars de residències de Catalunya i que estan a les antípodes del que representa o se li presumptament se li atribueix a aquesta persona. Que quedi clar: Ni líder ni ens representa.

A Catalunya, pel que fa al tema de les empreses d'atenció a la dependència dels nostres majors hem d'apuntar, i convé dir, que segons les darreres dades que fem servir del propi registre de Drets Socials prop del 72% són petites empreses de menys de 75 places, sent entre 75 i 100 places una mica més del 14% i només sobre el 14-15% restant tenen més de 100 places.

Podem dir que el 83-85% dels centres tenen menys de 90 places de les quals un 51% en té menys de 50. El nombre que recull com a màxim per a entorns semiurbans l'Acord del Consell Territorial de Serveis Socials i del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència, sobre els criteris comuns d'acreditació i qualitat dels centres i serveis del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència és de 90 places.

La fotografia del sector a aquest nivell és de petites empreses, caràcter familiar, “rara avis” d'autònoms de molt alt compromís i que fiquen 24h/24h... per un salari. Res que se li sembli ni de bon tros aquests fons d'inversió o grups com el que hem esmentat abans.

Per això l'endarreriment en el pagament de Drets Socials, o Economia o el Govern... o qui sigui perquè es van passant la pilota, de la **prestació corresponent a les persones dependents**, repeteixo “persones dependents” que no residències, i el conseqüent retard d'aquelles als centres, posa en jaque mate la capacitat d'atenció dels equips ja que la gran majoria d'aquests pagaments endarrerits fora de termini generen endarreriments a les nòmines, a més de pagament amb interessos de demora a la Seguretat Social i el mateix a l'IVA. L'economia d'aquests centres és un cicle absolutament circular i “al dia”, sense capacitat d'estalvi ni d'assumir el cost altíssim de les despeses corrents i impostos que significa el temut endarreriment sempre. Qui a la seva vida no ha treballat igual no en sap res, però així funciona tot.

El Covid va devastar l'economia dels centres i va dilapidar l'estalvi exigiu dels seus gestors. Parlem de terra cremada on els milions dels fons Next Generation no van arribar ni se'ls esperen i se'n van anar per “altres camins” allà on la lliure imaginació de cadascú s'imagini.

Una gran part del “sector” està finançant de facto al sistema a través dels milers de famílies emprenedores i cuidadores que el componen, com a banc de Drets Socials a interès “0”. Aquesta també és una altra foto.

Recordem que aquesta pèrdua de la capacitat assistencial i les seves possibles conseqüències en desatencions ja va ser portada per ASCAD en una ocasió a la Fiscalia i va motivar, a més, que es posés en marxa una Iniciativa Legislativa Popular de blindatge econòmic i social cap als grans dependents al Parlament de Catalunya. Els impagaments, o endarreriments en els pagaments, als dependents és una espasa de Dàmocles sobre milers i milers de persones. No ho oblideu, no és bo jugar amb això.

L'assumpte de **l'atenció social i sanitària integrada** també es mereix una reflexió. Es va crear o va donar forma partir del desastre assistencial que va significar i continua significat el Covid per a residències, CAP'S i saturació hospitalària, especialment a la seva primera i segona onada. Es tracta que els assumptes i l'atenció sanitària s'assumeixin pels CAP. O sigui que es faci allò que diu la llei, i és que les persones residents tinguin dret a una atenció sanitària igual que qualsevol altra persona.

Per això, que no hauria de ser cap novetat, s'ha creat un nou ens, l'anomenada Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, que a la seva cúpula de moment ja comptem: 35 persones en 4 grups (motor, estratègic, governança i direcció) i 95 més en 6 grups de treball. Algunes repeteixen grup, però en total comptem 130 persones al tema. Després veurem si troben alguns metges o personal d'infermeria per als CAP i/o si l'Agència es transforma en un parany burocràtic que ens robi encara més temps i feina i de passada no resolgui res perquè no tingui recursos assistencials. De moment, aquesta és la foto: hi ha càrrecs, però no personal d'atenció real.

I parlant dels equips, de qualsevol perfil de l'equip assistencial, la gravetat de l'assumpte es mereix una reflexió: Ja NO hi ha gent que vulgui treballar en aquest sector. Repeteixo, no és només un tema de sous, és senzillament que NO hi ha personal disposat a treballar en AQUEST sector. Primer per l'escassetat i quan no n'hi ha, no n'hi ha. Poseu les ràtios que poseu o les sancions que vulgueu, i després, perquè contínuament se'ls exigeixen de tot, fins a les ocurrencies més insospitades. Segon se les menysprea i tercer se les estigmatitza. NO hi ha infermeria, no hi ha metges, però tampoc cuidadors. No s'ha generat ni estimulat el valor, la humanitat i la grandesa de

la cura dels altres, ans al contrari, s'ha estigmatitzat. I aquí la primera responsabilitat recau sobre qui té capacitat de generar vocacions o pors amb les seves actuacions o mesures: els nostres representants polítics.

Qui pensi que només incrementant el finançament per acostar el salari de residències amb el personal sanitari serà la solució, s'equivoca TOTALMENT. **És condició necessària, però no suficient.** Hem creat una crisi reputacional tan desmesurada sobre aquest sector que costarà alguna generació de reconeixements i dur treball capgirar l'assumpte, i hem de començar JA aquest llarg camí.

Parlem de **finançament** i que se n'assabentin per favor una vegada tant les patronals com els sindicats, administració i la població en general. És urgent incrementar el finançament, ja no es poden fer més retallades en un sector en què per exemple l'increment del preu de referència d'una plaça concertada en els darrers 14 anys a Catalunya (de 2009 a 2023) ha estat del 9, 5%, però en canvi l'actualització de la tarifa en aquest període havia d'haver estat un 30,2%. (Càlcul actualització de rendes de l'I.N.E.)

ELS CENTRES S'HAN EMPOBREGUT ALS ÚLTIMS 14 ANYS UN 20,7% L'ATENCIÓ A LA DEPENDÈNCIA ESTÀ EN ESTAT AGONITZANT!!!

Però és que, a més, hem d'acotar on comença i acaba la feina de l'atenció a la dependència. NO som ni hem de ser la bústia on es dipositen totes les mancances socials perquè nosaltres les emplenem il·limitadament, adequadament i a gust personalitzat ... i mentre ajudem a arruïnar un sector que hem de cuidar TOTS. No sé si queda clar. Algú ha de dir que cada pal aguanta la vela. Som professionals d'atenció a la dependència i això té un marc, límits i acotacions legals. Punt.

La **acreditació** de centres. És una ratera, un laberint sense sortida tal com està plantejat perquè situa tothom: centres, signants de la petició i administració o polítics de torn en la il·legalitat, i centenars, milers o desenes de milers de dependents en risc de perdre la plaça!!.

Aquí expliquem àmpliament l'assumpte <http://www.ascad.es/noticias-ascad.php?noticia=333>

Només cal refer-ho d'acord amb el compromís signat per la nostra Conselleria: l'acreditació automàtica. No es pot signar una cosa a Madrid i exigir-ne una altra a Barcelona.

Ah!.. han pensat com mantindrem l'atenció a les AVD de les persones residents si hi ha restriccions d'aigua aquest estiu? Posaran cubes a residències?

Per ASCAD,
Andrés Rueda
30 gener 2023